

Ženy ve službě: 30. Argumenty pro ženy v kazatelské službě

Ženy ve službě argumentují pro kazatelskou službu žen. Rozbor argumentů v přijatých dokumentech pro kazatelskou službu žen Baptistickou Unií ve Velké Británii.

Beth Allison-Glenney vítá delegáty na sjezdu Baptistické unie v Anglii v roce 2016

Ženy ve službě

Argumentace pro ženy v kazatelské službě

Baptisté ve Velké Británii argumentují **pro** ženy ve službě se stejnými komplementárními teoriemi, jaké se používaly pro argumenty **proti** ženám ve službě.

To limituje naše závěry o kazatelské službě žen, píše Beth Allison-Glenneyová – a proto musíme zpochybnit základní argumenty, abychom skutečně splnili naše povolání být Kristovým tělem.

Dlouho jsem se snažila pochopit, jak a jestli se ženy liší od mužů. Diskuse o tom se objevovala často, když jsem v průběhu svého dospívání na univerzitě rozeznala své povolání ke kazatelské službě.

Zdá se, že na to existují dvě odpovědi:

První je, že **nemohu být kazatelkou, protože jsem žena**, a vyjádřila bych to asi takto:

*„Muži a ženy **jsou si rovni**, ale jsou různí, a proto mají ve sboru různé role.“*

Jedná se o pozici, která předpokládá komplementaritu¹ mezi muži a ženami, kde muži mají vedoucí nebo hierarchickou roli. Muži zde mají odpovědnosti za vedení v různých sférách soukromého a veřejného života: jsou vedoucími rodinné jednotky, církevního života a dokonce – v závislosti na vaší teologii – příslušnými vůdci v občanském životě.

Protiargumentem je moudrá interpretace toho prvního:

*„Muži a ženy jsou různí, ale **rovnocenní**, a proto potřebujeme, aby muži i ženy hráli své různé role ve vedení sboru“.*

Tento komentář jsem hodně používala:

„Ženy v kazatelské službě potřebujeme, právě proto, že přinášejí různé styly vedení a různé zkušenosti s pastorem“.

Oba tyto argumenty sdílejí stejný předpoklad: **mezi muži a ženami existuje komplementarita**¹.

Dospívají však k různým závěrům, že komplementarita **zakazuje** nebo že naopak **vyžaduje**, aby ženy byly v kazatelské službě.

Naším klíčovým argumentem pro baptistické ženy v kazatelské službě je tato druhá pozice.

Ve své magisterské disertační práci jsem zkoumala každý text z období mezi lety 1980 a 2015, který byl napsaný, přijatý na sjezdu nebo publikovaný Baptistickou unií ve Velké Británii a dokumenty napsané britskými baptistickými autory, které se zabývají ženami v kazatelské službě.

Zjistila jsem, že tento argument pro komplementaritu muže a ženy je založen na našem chápání stvoření. Tvrdí, že muži a ženy byli stvořeni jako doplňující se partneři, a proto muži potřebují ženy, aby mohli vykonávat svou práci ve světě, a bez nich by byli (a jsou) oslabeni.

Integrace s našimi argumenty pro ženy v kazatelské službě spočívá v tom, že muži a ženy **společně** odrážejí Boží obraz, namísto toho, že odrážejí Boží obraz každý jednotlivě.

Věříme, že když Bůh stvořil lidstvo ke svému obrazu, jako „muže a ženu“, že naše biologie obsahuje Bohem daný způsob bytí.

To znamená, že lidské pohlaví tedy odráží něco božského, takže jde o věčnou realitu a neomezuje se pouze na to, že je něčím, co vytvořila naše společnost.

To vede k myšlence, že rozdíly mezi muži a ženami, i když je obtížné je určit a nejsou hierarchické, by měly být v církvi zachovány.

Další klíčový argument pro ženy v kazatelské službě, který se nachází v našich textech Unie, vychází z této myšlenky:

Musíme definovat ženskost jako něco pozitivního.

Ženské styly služby jsou ve sborech zapotřebí, protože v životě sborů a Unie je patrné, že zde dominuje negativní mužská patriarchální struktura a že ženy byly donuceny přizpůsobit svou službu mužským stylům vedení.

Co je míněno těmito styly, se liší autor od autora, ale zdá se, že existuje společná představa o tom, že ženskost je **kreativní, vztahová a nekonkurenční**. Pro některé autory je tato ženskost stylistickou záležitostí, pro jiné to jsou dokonce samotné duchovní dary ženskosti, ale společnou shodou je, že umožnění partnerství žen v kazatelské službě s muži vede ke změně kultury, která nás zachrání z dosavadních hříšných struktur.

Cílem je proto přivést ženy, které kazatelsky slouží ženám, do partnerství s muži, což odráží úplný Boží obraz, ke kterému jsme byli stvořeni.

Bez žen, a to je bezpodmínečné, bez žen, které slouží *„jako ženy kazatelky“*, bude církev odrážet

pouze polovinu Božího obrazu.

Je důležité, že cílem je obnovit toto Bohem nařízené komplementární partnerství. Naděje vyjádřená v těchto dokumentech je v tom, že tito muži a ženy budou sloužit společně. Některé argumenty dokonce výslovně naznačují, že cílem je partnerství manžela a manželky v kazatelské službě.

To znamená, že náš spor o ženách v kazatelské službě má na obou stranách kořeny v rovnosti, ale jiný jazyk. Tvzení, že ženy přinášejí doplňkové dary a styly k mužům, nadále definuje kazatelskou službu žen ve vztahu k mužům.

Pokud se o ženách neustále hovoří jako těch, které přinášejí spolupráci pro dobro církve, v níž dominují muži, pak vyvstává otázka, zda se ženy, které spolupracují, hodí pro takovou patriarchální společnost a zda umožňují mužům zůstat ve svých vedoucích pozicích?

Měli bychom být obezřetní, protože to, že co je chápáno jako „mužské“ a „ženské“, bylo definováno stejnou **patriarchální kulturou**.

Ženy jsou tedy kritizovány spíše za způsoby své duchovní služby, které nejsou „ženské“, než aby se zvažovalo to, jak by mohlo vypadat přehodnocování mužského a ženského vedení ve sboru. Ne všechny ženy jsou vůdčí a spolupracující, zato mnoho mužů ano.

Tento stereotyp také neumožňuje velkou rozmanitost mezi ženskými styly (a skutečně mužskými styly), protože se tímto způsobem omezují.

To je důležité, protože to může znamenat, že muži a ženy, kteří jsou vlivní (často bílí, vzdělaní, střední třída, s tělesnou zdatností) mohou definovat kategorie mužskosti a ženskosti pro lidi, pro které je například jejich etnická příslušnost podstatnější pro jejich pocit, zda jsou do sboru začlenění nebo ve sboru diskriminováni.

Kromě toho tento argument pro ženy v kazatelské službě navíc naznačuje, že ženy jsou stvořeny i ordinovány proto, aby pomáhaly mužům, než že by byly samy o sobě dobrou věcí.

Tvrdíme-li jako Unie, že muži a ženy se ve svém kazatelském stylu tak zásadně liší, a proto bychom je měli ordinovat, pak to dává věrohodnost sborům, které nechtějí ordinovat ženu, protože mají pocit, že potřebují „opravdového muže“.

Ženy by měly být ve službě jednoduše proto, že je Bůh povolává, aby v ní byly, stejně jako ne všichni muži jsou naopak povoláni ke kazatelské službě.

Pochopení ordinace žen, které tvrdí, že ženy potřebujeme kvůli jejich stylům služby, které přinášejí, je předpokládat, že nás Bůh povolává na základě kompetencí, které máme. Takto však spása nebo povolání ke službě nefunguje: Bůh kvalifikuje povolání, ne naopak.

Argumentovali jsme pro ženy v kazatelské službě pomocí stejných teorií, kterými lidé argumentují proti ženám v kazatelské službě, a to omezuje naše závěry. Musíme si uvědomit základní předpoklad.

Naše teologie toho, kým jsme byli stvořeni, bude vždy poznamenána Pádem, takže místo toho bychom se měli podívat na to, jak jsme **znovu stvořeni**. Jako církev jsme povoláni být Kristovým tělem, ve kterém „*není ani muž, ani žena*“. Co se stane, když začneme odtud?

Poznámky:

¹ Komplementarita (z lat. *complementum*, doplněk) označuje dvojici postojů, pohledů nebo pojmů,

které se navzájem podmiňují a doplňují, ale zároveň též vylučují.

Beth Allison-Glenny

Beth Allison-Glenny

Beth Allison-Glenny

Beth Allison-Glenny je Public Issues Enabler v týmu Faith and Society Team Baptistické unie ve Velké Británii. Předtím byla kazatelkou ve sboru John Bunyan Baptist Church v Oxfordu.

Prameny:

[Baptists TOGETHER Magazine](#), Spring 2019, str. 18-19

Vyjádřené názory jsou výhradně názory autora.

-krk-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)